

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupený JUDr. Stanislavem Blažkem, advokátem se sídlem Moskevská 24a, Havířov - město, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 Af 87/2011 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 23. 3. 2011, č. j. 873-2/2011-140100-21, a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení (působnost Celního ředitelství Ostrava přešla s účinností od 1. 1. 2013 na Generální ředitelství cel).

Rozhodnutím Celního ředitelství Ostrava (dále též „ČŘO“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Karviná (dále jen „celní úřad“ nebo „správce daně“) ze dne 6. 12. 2010, č. j. 16542-4/2010-146100-021, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků.

Rozhodnutí ČŘO napadl žalobce žalobou, kterou krajský soud shledal důvodnou. Krajský soud proto rozhodnutí ČŘO dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Důvodnou shledal krajský soud žalobní námitku, podle níž „správce daně znemohl žalobci prokázat skutečnost, že zboží nabyl tak, jak je uvedeno na dokladu – žalobce poskytl telefonní kontakt na jednatele dodavatele, ale správce daně neučinil žádné další kroky“. V daném případě se dle krajského soudu „žalobcovy doklady a závěry zkoumání vzorku nelišily ani kódem nomenklatury zboží (stále KN 27101941), pouze označením (podle správce daně nevyhovovaly vlastnostmi natolik, aby mohly být označeny za motorovou naftu). Žalobce v průběhu řízení poskytl správci daně kontakt na jednatele dodavatele, ze spisu však nevyplývá, z jakého důvodu správce daně neučinil žádné další kroky k ověření situace u dodavatele žalobce (příčemž jak vyplývá z údajů obchodního rejstříku, BARID AIN s.r.o. je právně existující firmou a jejím jednatelem je Petr Faja, s konkrétní adresou bydliště...). Jde přitom o rozhodující otázku: to, že na předložených daňových dokladech neodpovídá označení výrobku vlastnostem tobo, z něhož byl odebrán vzorek, ještě nevyklučuje, že vybraný výrobek byl zdaněn, ale pouze nesprávně zařazen. Soud má za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění – porovnání vzorku odebraného u žalobce s příslušným vzorkem od žalobcova dodavatele.“

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalobce dne 14. 7. 2010 fyzicky skladoval v čerpací stanici pohonných hmot pro veřejnost plynový olej, k němuž nepředložil žádný doklad o prodeji dle § 5 zákona o spotřebních daních, ani neprokázal dalšími alternativními doklady, proč k rozporu mezi skutečností a jím předloženým dokladem došlo. Dle dokladů dodavatele byla v dubnu 2010 dodána žalobci motorová nafta dle ČSN, nikoliv plynový olej. Nebylo na správci daně, aby takovéto tvrzení u dodavatele, který nebyl účastníkem řízení, rozporoval a označil za nesprávné. Konečně toto netvrdil a nerozporoval ani žalobce. Důkazní břemeno k prokázání řádného zdanění plynového oleje zůstalo na žalobci. Pokud žalobce hodlal dokladem o prodeji č. 010/105 ze dne 21. 4. 2010, znějícího na motorovou naftu, zakrýt zdanění jím dne 14. 7. 2010 fyzicky skutečně skladovaného plynového oleje, či k tomuto jakkoliv prokazovat své tvrzení, že pod motorovou naftou mu byl od dodavatele dodán plynový olej, pak důkazní břemeno k této skutečnosti bylo opětovně na žalobci, nikoliv na správci daně. Krajský soud přitom svůj závěr o nutnosti doplnění dokazování stěžovatelem učinil zcela „*mimo spis*“.

Jestliže krajský soud za výše uvedeného stavu učinil závěr, že je to právě stěžovatel, který je povinen k prokázání skutečnosti, že žalobce skladoval plynový olej, doplnit řízení o propadnutí plynového oleje o analýzu vzorků z dodávky motorové nafty naskladněné dle dokladu č. 010/105 z 21. 4. 2010, tak nelze jeho nezískání v řízení o propadnutí plynového oleje přičítat k tíži správce daně, neboť pokud taková listina existovala, pak ji měl v průběhu řízení o propadnutí plynového oleje předložit k porovnání žalobce. Dle stěžovatele se navíc jedná o neuskutečnitelný požadavek na provedení odběru vzorku z dodávky nafty uložené do nádrže dne 21. 4. 2010, aby byla získaná srovnávací analýza provedena k fyzicky zjištěnému stavu věci dne 14. 7. 2010. Po správci daně nelze rozumně požadovat, aby ke svému důkazu, že žalobce dne 14. 7. 2010 skladoval plynový olej, sám opatroval od tohoto data kontroly doposud či kdykoliv v budoucnosti také důkaz, že dne 21. 4. 2010 byl tento plynový olej do kontrolované nádrže dodán již dodavatelem pod doklady vystavenými k motorové naftě.

Stěžovatel dále namítá, že nelze klást k tíži správci daně, že žalobce neprokázal zdanění jím ve volném daňovém oběhu skladovaných plynových olejů předložením věrohodného dokladu podle § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v rozhodném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“), který by nezakládal pochybnosti a rozpor se skutečným stavem. Tím méně dle stěžovatele lze klást k tíži správce daně, že žalobce nepředložil žádný alternativní

pokračování

důkaz či důkazy o svém tvrzení, že plynový olej a motorová nafta, uvedená na jím předkládaných dokladech, jsou identické a z jakého důvěryhodného a prokazatelného důvodu vznikl tento rozpor mezi skutečností a k ní žalobcem předloženými doklady v prostředí spotřebních daní, kdy věci těmto daním podléhající jsou určeny druhově a právní úprava těchto daní klade zvláštní a přísné požadavky na vedení přesné dokumentace, aby bylo možné jednoznačně a bez sebemenších pochyb posoudit, zda byla spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků uhrazena.

Nebyl to tedy správce daně, resp. Celní ředitelství Ostrava, kdo neumožnil, či dokonce znemožnil (jak uvedl krajský soud) žalobci prokázat jeho tvrzení, že plynový olej je vlastně motorová nafta z dokladu č. 010/105 ze dne 21. 4. 2010.

Proti závěrům krajského soudu stěžovatel dále namítá, že pokud žalobce sděloval správci daně údajná kontaktní čísla na jednatele jeho dodavatele pana Faju a krajský soud z toho dovodil, že správce daně, či v odvolacím řízení ČŘO, měl činit nějaké další kroky k ověření situace žalobce u jeho dodavatele BARID AIN s. r. o., resp. přímo u jednatele této společnosti p. Faji, tak v neveřejné části spisu lze pod č. j. 16813/2010-146100-024 ze dne 30. 11. 2010 a č. j. 16785-4/2010-146100-024 ze dne 7. 12. 2010 dohledat, že tyto kontakty byly liché, protože žalobcem sdělované kontakty patřily jiným, mezi sebou navzájem i k osobě žalobce cizím, osobám. Není tedy pravdou, že by správce daně v rámci vyhledávací činnosti nehodlal vytěžit i dodavatele, ač toto nebyl povinen činit vůbec. Ve věci totiž podle stavu spisu postačilo žalobcem nevyvrácené zjištění správce daně, že skladoval plynový olej, aniž by k němu předložil doklad o zdanění dle § 5 zákona o spotřebních daních, o němž by nebylo v žádné z náležitostí pochyb, že byl vystaven právě k plynovému oleji, a ne zjevně k jinému výrobku. Důkazní břemeno prokázání zdanění po celou dobu bylo a nadále zůstalo výhradně na straně žalobce, nikoli správce daně. Jestliže žalobce tvrdil a stále tvrdí, že předložil doklad o zdanění plynového oleje, přestože je v něm uvedena motorová nafta, pak je to opět žalobce, na jehož straně je důkazní břemeno, aby toto své tvrzení, zejména identitu druhu zboží na tomto dokladu uvedeného, ve vztahu k plynovému oleji prokázal. Krajský soud tyto okolnosti případu vyhodnotil nesprávně a břemeno prokázání tvrzení činěných žalobcem o tom, že dne 14. 7. 2010 skladovaný plynový olej je motorovou naftou z žalobcem předloženého dokladu o prodeji, svým rozsudkem nesprávně převádí na správce daně.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že krajským soudem citovaný závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2009, č. j. 5 Afs 93/2008 - 94, není na nyní posuzovaný případ zcela přílehlavý, neboť k žalobcem předloženému dokladu o prodeji č. 010/105 ze dne 21. 4. 2010 ČŘO nekonstatovalo, že jde o doklad padělaný, nepravdivý, neúplný či nesprávný, ale že se jedná o doklad neprokazující zdanění skutečně fyzicky žalobcem skladovaného zboží. Žalobcem předložený doklad o prodeji motorové nafty proto nebylo a není třeba vůbec doplňovat či dokonce nahrazovat dalšími alternativními důkazy o tom, že sazební zařazení motorové nafty v něm uvedené je nesprávné či jiné základní údaje dokladu jsou chybějící, jak tomu bylo v případě krajským soudem použitého rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žádná nesprávnost či neúplnost žalobcem předloženého dokladu nebyla zjištěna.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

Žalobce se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost soud neshledal důvodnou.

Podle § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních zjistí-li celní úřad nebo celní ředitelství, že a) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, 27 a 27c, 30, 51, 100 nebo 100a, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 50), b) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5), c) údaje uvedené na tomto dokladu jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo d) tento doklad je nepravý, pozměněný nebo padělaný, rozhodne o zajištění těchto vybraných výrobků, popřípadě i dopravního prostředku, který je dopravuje.

Podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o zajištění vybraných výrobků rovněž tehdy, pokud právnická nebo fyzická osoba, která tyto výrobky skladuje a nejedná se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně.

Podle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních celní ředitelství nebo celní úřad jsou oprávněny uložit propadnutí vybraných výrobků, u kterých se prokáže, že s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2, nebo dopravního prostředku, který takové výrobky dopravoval, jestliže a) tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní kontrolovaná osoba, nebo b) osoba, která tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní, je celnímu ředitelství nebo celnímu úřadu známa.

Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správce daně provedl dne 14. 7. 2010 v provozovně žalobce na čerpací stanici na adrese U nádraží 1202/12, Havířov – Šumbark“ místní šetření, v jehož průběhu z nádrže „Bencalor“ odebral vzorky zaznamenané v protokolu o odběru vzorků č. 146100-10-07-006. Z výsledků rozboru Celní technické laboratoře vyplynulo, že předložený vzorek deklarovaný žalobcem jako motorová nafta je plynovým olejem, KN 27101941, který ve sledovaných parametrech (teplota, při níž destiluje 95 % obj. a obsah síry) nevyhovuje jakostní normě ČSN EN 590 a vyhlášce č. 133/2010 Sb. v platném znění pro motorovou naftu. Žalobce při odběru vzorků vybraných výrobků ze zásobní nádrže „Bencalor“ uvedl jako dodavatele vybraných výrobků, označených na daňových jako motorová nafta, společnost BARID AIN s. r. o., což doložil daňovým dokladem č. 010/105. Dne 25. 10. 2010 provedl správce daně u žalobce další místní šetření (viz Protokol o místním šetření a ústním jednání č. j. 14736/2010-146100-024), při kterém byl žalobce seznámen

pokračování

s výsledkem rozboru vzorků odebraného dne 14. 7. 2010 a opětovně bylo prověřováno zdanění vybraných výrobků skladovaných v místě kontroly dne 14. 7. 2010 a daňový doklad č. 010/105 ze dne 21. 4. 2010 předložený při místním šetření dne 14. 7. 2010. Žalobce ani při ústním jednání konaném dne 25. 10. 2010 nepředložil žádné jiné doklady vztahující se ke skladovaným vybraným výrobkům, které by prokazovaly jejich zdanění. Žalobce dne 14. 7. 2010 poskytl správci daně telefonní číslo na jednatele BARID AIN s. r. o. pana Faju, avšak toto číslo patřilo již asi 2 roky někomu jinému (viz protokol o ústním jednání ze dne 30. 11. 2010). Žalobce dále ve dnech 11. 8. 2010 a 17. 8. 2010 informoval správce daně, že dal uvedené společnosti výpověď z nájmu nádrže, přičemž správci daně poskytl tuto výpověď i podací lístek. Podáním ze dne 6. 12. 2010 žalobce sdělil správci daně jiný telefonický kontakt na pana Faju, dne 13. 12. 2010 správce daně informoval svůj nadřízený orgán, že po majiteli tohoto telefonického čísla pátrá. Žádné další informace v této souvislosti již správní spis neobsahuje. Správce daně poté dospěl k závěru, že žalobce nepředložil žádné doklady, které by se vztahovaly ke skladovaným minerálním olejům. Jelikož žalobce vybrané výrobky skladoval a neprokázal, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, ani neprokázal způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně, a nejednalo se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, správce daně uložil propadnutí plynového oleje KN 27101941, který žalobce označuje jako motorovou naftu KN 27101941, v množství 20 573 litrů, skladovaného v provozovně žalobce v nádrži „Bencalor“.

Úvodem zdejší soud konstatuje, že v řízení o zajištění, propadnutí a zabránění vybraných výrobků a dopravních prostředků (§ 42 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních) neplatí rozložení důkazního břemene mezi účastníka řízení a správní orgán ve smyslu § 31 odst. 8 a 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Prokázání existence podmínek pro postup dle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních je tak primárně věcí celních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85). Leží-li důkazní břemeno na správci daně [§ 31 odst. 8 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků], nepostačí k závěru, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno, pouhé popření skutečností žalobcem tvrzených, aniž by správce daně provedl další dokazování, které je pro věc zásadní (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2004, č. j. 30 Ca 101/2001 - 63). Právní předpisy přitom nelze i v nyní projednávané věci vykládat formalisticky bez ohledu na skutečný obsah úkonů (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 - 30).

Již z výše uvedeného je zřejmá nedůvodnost kasačních námitek stěžovatele, který mylně vychází z předpokladu, že v řízení o propadnutí věci je primárně důkazní břemeno na straně daňového subjektu - žalobce.

Ke srovnání nyní projednávané věci a věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 Afs 93/2008, na kterou v napadeném rozsudku odkázal krajský soud, je třeba uvést, že v obou případech daňové subjekty namítaly, že předmětné vybrané výrobky nakoupily od svých dodavatelů jako motorovou naftu a teprve při kontrolách provedených správcem daně bylo zjištěno, že jde o vybrané výrobky jiné, než výrobky deklarované na daňových dokladech. V obou případech daňový subjekt v odvolacích námítkách nenamítal, že mu byly skutečně dodány vybrané výrobky deklarované na dokladech, *ale že dodané výrobky byly zdaněny*. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2009 konstatoval následující: „Podle § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, se zdanění vybraných výrobků spotřební daní prokazuje daňovým dokladem, dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků. Pokud však daňovému dokladu (resp. dokladu o prodeji či dopravě) chybějí některé zákonem stanovené náležitosti, nebo jsou některé údaje na tomto dokladu uvedeny chybně, není vyloučeno, aby byly tyto nedostatky nabrazeny jinými důkazy prokazujícími zdanění vybraného výrobku spotřební daní.“ Současně žalobce v nyní projednávané věci v řízení před správcem daně uvedl jemu známé kontakty na svého dodavatele předmětných vybraných výrobků, resp. na jeho jednatele. S ohledem na výše uvedené vymezení důkazního

břemene tedy bylo na straně správce daně ověřit tvrzení žalobce, že jeho dodavatelem dodaný výrobek je totožný s výrobkem u žalobce zjištěným správcem daně a že tento výrobek byl zdaněn.

Není v této souvislosti důvodný ani závěr CŘO, že nemělo pochyb o správnosti či pravdivosti předmětných dokladů předložených žalobcem. Žalobce totiž již od počátku řízení tvrdil, že předmětný vybraný výrobek byl zdaněn, byť je chybně označen na daňových dokladech jako motorová nafta. V takovém případě není vyloučeno, aby tento nedostatek byl nahrazen jinými způsoby prokazujícími zdanění předmětného vybraného výrobku spotřební daní, a bylo povinností správce daně v tomto směru ověřit tvrzení žalobce a tak úplně zjistit skutkový stav, a to zejména ve vztahu k dodavateli žalobce. Jde přitom o doplnění dokazování zásadní, neboť za stávajícího stavu, který vyplývá z obsahu správního spisu, jde v podstatě o jedinou možnost, kterou je možné ověřit žalobcovu tvrzení o zdanění jemu dodaných vybraných výrobků přes jejich chybné označení na předložených daňových dokladech.

Ze všech výše uvedených důvodů námitky stěžovatele neobstojí, když závěry krajského soudu jsou správné, neboť skutečnost, že na předložených daňových dokladech označení výrobku neodpovídá vlastnostem výrobku, z něhož byl odebrán vzorek, ještě nevylučuje, že vybraný výrobek byl zdaněn, přestože byl na daňových dokladech chybně označen. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, tedy vyžaduje zásadní doplnění.

V této souvislosti neobstojí ani odkaz stěžovatele na skutečnost, že telefonní čísla na jednatele BARID AIN s. r. o. sdělená žalobcem nejsou aktuální; jde jen o jeden z možných způsobů, jak kontaktovat uvedenou společnost, přičemž o žádný jiný se CŘO ani nepokusilo, přestože uvedená společnost, jak zdejší soud ověřil, je stále zapsána v obchodním rejstříku, kde je také uvedena adresa jejího jednatele.

Celní orgány tedy i v řízení o propadnutí vybraných výrobků byly povinny postupovat tak, aby dostály základním zásadám daňového řízení tak, jak byly upraveny v § 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, zejm. postupovat v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volit jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy (odst. 2), hodnotit důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlížet ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (odst. 3), při uplatňování daňových zákonů v daňovém řízení brát v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně (odst. 7). V daném případě však celní orgány v intencích uvedených zásad nepostupovaly, přitom rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků vždy výrazně zasahuje do majetkové sféry účastníka řízení, zde žalobce, proto bylo a je nanejvýš důvodné k takovému rozhodnutí přistoupit vždy pouze, jsou-li pro to relevantní důvody a stav věci je náležitě zjištěn (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 – 30).

Plynou-li v řízení před správním orgánem ze soustředěných důkazů neúplnosti, které brání potřebnému zjištění skutečného stavu věci, trpí takové řízení vadami, pro které je třeba napadené rozhodnutí zrušit podle nejen podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ale také podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (v tomto směru zdejší soud jen mírně koriguje rozsudek krajského soudu), přičemž jde o vady, k nimž musí soud přihlídnout, i když nejsou v žalobě výslovně namítány, pokud, jako je tomu v tomto případě, tyto vady brání přezkumu takového rozhodnutí z hlediska žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS).

pokračování

Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a úspěšnému žalobci podle obsahu spisu náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu